

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatele: **J. Š.**, v řízení o podání navrhovatele ze dne 24. 2. 2014 označeném jako stížnost proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 3. 1. 2013, č. j. 23 C 135/2013 – 36, a proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 2. 2014, č. j. 12 Co 52/2014 – 41,

t a k t o :

- I. Podání navrhovatele ze dne 24. 2. 2014 označené jako stížnost proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 3. 1. 2013, č. j. 23 C 135/2013 – 36, a proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 2. 2014, č. j. 12 Co 52/2014 – 41, **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 4. 2. 2014, č. j. 12 Co 52/2014 – 41, potvrdil usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 3. 1. 2013, č. j. 23 C 135/2013 – 36, jímž okresní soud zamítl návrh navrhovatele, aby mu byl ustanoven právní zástupce v řízení ve věci žalobce JUDr. Martina Aleše, advokáta se sídlem Plzeň, Houškova 30, proti navrhovateli jako žalovanému, vedeném u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 23 C 135/2013, o zaplacení částky ve výši 16.456 Kč s příslušenstvím.

Nejvyššímu správnímu soudu bylo Okresním soudem Plzeň-město dne 10. 3. 2013 postoupeno podání navrhovatele ze dne 24. 2. 2014 adresované Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-město označené jako stížnost, kterou brojí proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 3. 1. 2013, č. j. 23 C 135/2013 – 36, proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 2. 2014, č. j. 12 Co 52/2014 – 41, a proti nařízenému jednání Okresním soudem Plzeň-město na den 18. 3. 2014. Navrhovatel ve svém podání nesouhlasí se zamítnutím jeho návrhu, aby mu byl ve shora označeném řízení ustanoven právní zástupce. Své podání ze dne 24. 2. 2014 navrhovatel doplnil nedatovaným přípisem, reagujícím na výzvu Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. 2. 2014. V tomto přípise navrhovatel výslovně uvádí, že jeho podání ze dne 24. 2. 2014 není dovoláním

k Nejvyššímu soudu, neboť v usnesení Krajského soudu v Plzni byl poučen o tom, že proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Podle ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *„[k]asační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak“.*

Soudy rozhodující ve správním soudnictví, tedy krajské soudy a Nejvyšší správní soud poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Pravomoc těchto soudů je upravena v ustanovení § 4 s. ř. s., podle jehož odstavce 1 soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a d) kompetenčních žalobách. Podle odstavce 2 ve správním soudnictví dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Další pravomocí Nejvyššího správního soudu, upravenou v § 12 s. ř. s., je zajišťovat jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví jednotu a zákonnost rozhodování, a to rozhodováním o kasačních stížnostech, případně o dalších věcech, stanoví-li tak zákon.

Navrhovatel svým podáním označeným jako stížnost však napadá rozhodnutí soudů vydaných v občanskoprávním řízení (řízení o zaplacení peněžité částky z titulu právních služeb poskytnutých dle tvrzení JUDr. Martina Aleše navrhovatelí), u nichž kasační stížnost nepřichází v úvahu. Nejvyšší správní soud ani jiné soudy ve správním soudnictví nemají pravomoc k rozhodování opravných prostředků proti rozhodnutím soudů vydaným v občanském soudním řízení. Takový opravný prostředek podaný u Nejvyššího správního soudu je tedy zjevně nepřípustný. Mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí odvolacího soudu v občanském soudním řízení je totiž zejména dovolání, jímž lze podle § 236 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), *„napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští“*. Dovolání se podává pro nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem podle ustanovení § 241a o. s. ř., ve lhůtách podle ustanovení § 240 o. s. ř. a za podmínek stanovených v § 236 až 239 o. s. ř. O přípustnosti dovolání rozhoduje podle ustanovení § 239 o. s. ř. toliko Nejvyšší soud. Podle § 240 odst. 3 o. s. ř., pokud byl dovolatel nesprávně poučen o nepřípustnosti dovolání, lze podat dovolání do tří měsíců ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí odvolacího soudu doručeno.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *„[n]estaví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný“*. Nejvyšší správní soud proto stížnost navrhovatele odmítnul, protože není v jeho pravomoci o podané

pokračování

stížnosti rozhodnout. Zároveň zde ani není jiný soud, který by byl příslušný k vyřízení podání navrhovatele.

Nejvyšší správní soud závěrem pro úplnost uvádí, že nebyl důvod ani pro postup podle § 46 odst. 2 s. ř. s., tj. odmítnutí návrhu a poučení navrhovatele o možnosti podat návrh u soudů v občanském soudním řízení, přičemž s takovým postupem procesní předpisy spojují zachování lhůt. Jak totiž Nejvyšší správní soud uvedl již např. v usnesení ze dne 22. 8. 2006, čj. Na 42/2006 21, „*Žalobou ve smyslu § 46 odst. 2 věty druhé s. ř. s. nutno totiž podle Nejvyššího správního soudu rozumět toliko podání, kterým se zahajuje řízení před soudem první instance v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoli však i opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu*“.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Jelikož bylo podání navrhovatele odmítnuto, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu